

ผล แห่ง การ ยึดมั่น
ใน พระรัตนตรัย

ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคลระลึกถึง
พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์อยู่อย่างนี้
ความกลัว ความครั่นคร้าม
ความขนพองสยองเกล้า จักไม่มี

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๕๘

ชีวิตของเราในปัจจุบัน เหมือนก้าวเข้าไปสู่สมรภูมิรบ เป็นสมรภูมิชีวิตที่มีแต่การต่อสู้กับกิเลสอาสวะ ซึ่งผู้พ่ายแพ้ และผู้ชนะเป็นคนคนเดียวกัน ก็คือตัวเรา ไม่มีคู่ต่อสู้ที่ไหนที่เอาชนะยากที่สุดเท่ากับตัวของเราเอง การเอาชนะใจตนเอง ให้ได้นั้นมิใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องยากเกินไปสำหรับ ยอดนักสร้างบารมีอย่างพวกเรา เพราะเรามีเป้าหมายที่จะเข้าถึงความสุขภายใน อันเป็นที่พึงที่ระลึกของพวกเราอย่างแท้จริง คือพระธรรมกาย ซึ่งจะทำให้เราพบแต่ความสุขความสำเร็จ ในชีวิตที่สมบูรณ์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ธัชคคสูตร ว่า

“เอวํ พุทฺธํ สรณฺตานํ ธมฺมํ สงฺขมฺยจ ภิภฺชโว
ภยํ วา ฉมฺภิตตฺตํ วา โลมทฺโส น เหลสฺสติ

ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคลระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์อยู่อย่างนี้ ความกลัว ความครั่นคร้าม ความขนพองสยองเกล้า จักไม่มี”

พญาช้างศึกก่อนที่จะเข้าสู่สมรภูมิรบ ความพญาช้างจะต้องฝึกฝนให้ช้างนั้นรู้จักการต่อสู้ รู้จักการหลบหลีก และรู้จักการ ยাত্রาทัพให้ชำนาญ พญาช้างจะต้องฝึกความอดทนอย่างยิ่งยวด ไม่ว่าจะเป็นความอดทนต่อการรับคำสั่ง รวมถึงสิ่งที่จะมา

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๕๕

รังความขณะออกรบ เพราะเมื่อใดก็ตาม ที่พญาช้างเกิดความ
หงุดหงิดใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น แมลงหวี่ แมลงวันที่มา
ไต่ตอมแล้วเกิดความรำคาญ จนกระทั่งลืมหน้าที่หลักของตนเอง
ซึ่งได้รับมอบหมายจากนายควาญช้าง เมื่อออกสู่สมรภูมิรบ
ก็ต้องพ่ายแพ้ปราชัยกลับมา

เหมือนกับใจของเรา ที่ยังไม่ได้ฝึกฝนให้มีความมั่นคง
เมื่อมีสิ่งใดมากระทบ ก็พลอยทำให้กระเทือนเข้าไปถึงใจ เป็นเหตุ
ให้ไม่มีความสุข เป็นทุกข์ร้อนตลอดเวลา การหมั่นฝึกใจให้หยุด
นิ่งด้วยการตรีกะลิกถึงพระรัตนตรัยอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด
ซึ่งมีอานุภาพไม่มีประมาณ มีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ตลอดเวลา
ใจของเราจะหนักแน่นมั่นคง เกาะเกี่ยวอยู่ที่ศูนย์กลางกาย
แล้วจะเป็นใจที่มีอานุภาพ ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งอื่นที่จะมารบกวน
เหมือนพญาช้างศึกที่ถูกฝึกมาเป็นอย่างดี ไม่หวั่นไหวต่อข้าศึก
ทั้งปวง

มีตัวอย่างของบุคคลมากมาย ที่ยึดพระรัตนตรัย
เป็นสรณะที่พึ่งอันสูงสุด แล้วได้ประสบกับอานุภาพที่เกินควร
เกินคาด บางท่านพบเห็นความอัศจรรย์จนกลายเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดา *เหมือนในสมัยพุทธกาล มีอุบาสกท่านหนึ่งเป็นผู้มี

ผลแห่งการยืดอกในพระรัตนตรัย

๑๐๐

ความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาก ท่านมาที่วัด-
พระเชตะวันมหาวิหารเป็นประจำ แม้ว่าจะต้องประกอบสัมมาอาชีวะ
หาเลี้ยงครอบครัว ก็มิได้นำสิ่งเหล่านั้นมาเป็นอุปสรรค

เมื่อถึงคราวทุกข์ยากลำบาก ก็เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส
ยังคงมุ่งมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมเรื่อยไป แม้ระยะทางจากบ้าน
จนถึงพระวิหาร จะอยู่ห่างไกลกันมาก แต่ท่านก็ไม่ได้เห็นแก่
ความเหน็ดเหนื่อย มุ่งมั่นที่จะเดินทางมาฟังธรรมจากพระองค์
จนกระทั่งสามารถนำใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายได้ตลอดเวลา
ไม่นานอุปาสกแก้วท่านนั้นก็เข้าถึงพระธรรมกาย ภายนอก
เป็นอุปาสกถือศีล ๕ แต่ภายในมีพระธรรมกายที่สว่างไสว

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่อุปาสกท่านนี้กำลังเดินทางไป
พระเชตะวันมหาวิหาร ไปถึงฝั่งแม่น้ำอจิรวดี ไม่มีเรือส่งข้ามฟาก
แม่น้ำ ท่านจึงนั่งลงที่ริมฝั่ง และทำสมาธิภาวนา มีพระพุทธรเจ้า
เป็นอารมณ์จนกระทั่งกายเบาเท่ากับใจ เมื่อทำให้นั่นคงดีแล้ว
ก็เดินก้าวลงสู่แม่น้ำ เหมือนเดินไปบนแผ่นดิน เพราะอำนาจสมาธิ
ที่มีพระพุทธรเจ้าเป็นอารมณ์ ทำให้ไม่จมน้ำ ครั้นสมาธิอ่อนลง
เท้าเริ่มจะจมน้ำ อุปาสกก็ประคองจิตมีพระพุทธรเจ้าเป็นอารมณ์
ให้มั่น แล้วเดินต่อไป จนกระทั่งข้ามฝั่งได้สำเร็จ

เมื่อไปถึงวัดแล้ว พระบรมศาสดาได้ปฏิสันถารกับ

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๑๐๑

อุบาสกแก้วท่านนี้ว่า “อุบาสก วันนี้ดูท่านเบิกบานผ่องใสกว่าปกติ ดูราวกับว่าไม่ได้เดินทางมาไกลเลย” อุบาสกได้กราบทูลว่า “ข้าพระองค์มีความปีติ ยึดเอาพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ จึงได้ที่พึ่ง เดินบนผิวน้ำได้คล้ายกับเดินบนแผ่นดิน” พระศาสดาทรงอนุโมทนาพร้อมกับรับสั่งว่า “มิใช่ท่านเท่านั้น ที่ระลึกถึงพระพุทธคุณแล้วได้ที่พึ่ง สมัยก่อนก็มีอุบาสกผู้ระลึกถึงพระพุทธคุณเป็นที่พึ่ง แม้เรืออับปางกลางมหาสมุทรก็รอดพ้นมาได้เช่นกัน”

แล้วพระพุทธองค์ก็ตรัสเล่าให้ฟังว่า ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีอุบาสกท่านหนึ่งเป็นผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม จนกระทั่งกาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์ เข้าถึงกายธรรมโสดาบันเป็นอริยสาวก วันหนึ่งท่านได้โดยสารเรือไปกับช่างกลบกคนหนึ่ง ซึ่งภรรยาของช่างกลบกได้ฝากฝังกับอุบาสกท่านนี้ ก่อนออกเดินทางว่า “ขอให้ช่วยดูแลสามีของดิฉัน ให้ปลอดภัยจากรายทุกชนิดด้วย”

ครั้นเรืออับปางลงกลางมหาสมุทร ผู้โดยสารในเรือต่างก็จมน้ำกระจัดกระจายกันไปหมด อุบาสกผู้เป็นพระโสดาบันกับช่างกลบก ได้เกาะแผ่นกระดานลอยมาถึงเกาะร้างแห่งหนึ่ง ที่ไม่มีใครอาศัยอยู่แถบนั้นเลย ด้วยความหิวที่ไม่ได้ทานอาหาร

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๑๐๒

มาหลายวัน ช่างกลบจึงจับนกกมาปิ้งกิน และแบ่งให้อุบาสกด้วย

แต่อุบาสกเป็นผู้มีศีล จึงไม่ยอมทานแม้ไม่มีอาหาร
อดอยากปางตายท่านก็ไม่ละเลยที่จะยึดเอาพระรัตนตรัย
เป็นสรณะ ได้นั่งทำภาวนาระลึกนึกถึงคุณของพระรัตนตรัย
ด้วยอานุภาพอันไม่มีประมาณของพระพุทธเจ้า พระธรรม และ
พระสงฆ์ เหล่าเทวดาที่รักษาประจำมหาสมุทรนั้น ก็เกิดเมตตา
จิตในอุบาสก จึงมอบหมายให้พญานาค เนรมิตร่างให้เป็นเรือ
ลำใหญ่ ที่เต็มไปด้วยรัตนะ ๗ ประการ เสากระโดงทั้ง ๓ เป็น
แก้วมณีสีอินทนิล ใบเรือเป็นทองคำ เชือกทำด้วยเงิน ส่องแสง
ระยิบระยับงดงามอยู่ริมมหาสมุทร โดยมีเทวดาประจำมหาสมุทร
แปลงเป็นต้นหนเรือ

เทวดายืนอยู่บนเรือแล้วประกาศว่า มีผู้ใดจะไปชมพูทวีป
บ้างไหม อุบาสกได้ตอบว่าจะขอไปด้วย เทวดาจึงเชื้อเชิญให้
ขึ้นเรือ แต่พอช่างกลบจะขอขึ้นด้วย เทวดากลับไม่อนุญาต
พร้อมกับบอกว่า “เราไม่มีบุญพอที่จะได้ใช้เรือวิเศษลำนี้
เรือนี้จึงเหมาะแก่ท่านผู้เดียว” อุบาสกเป็นคนมีเมตตา จึงได้
อธิษฐานจิตว่า “ขออานุภาพบุญที่ข้าพเจ้าทำมาทั้งหมดนี้
จงบังเกิดมีแก่ช่างกลบด้วยเถิด” แล้วก็ร้องบอกช่างกลบให้
รับทราบ

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๑๐๓

ช่างกลบกจึงกล่าวอนุโมทนาสาธุการ เมื่อได้บุญจากการอนุโมทนาแล้ว เทวดาประจำมหาสมุทรก็ใช้เทวฤทธิ์อุ้มอุบาสกและช่างกลบกขึ้นบนเรือ แล้วพามาส่งจนถึงกรุง-พาราณสีด้วยความปลอดภัย นอกจากนี้ เทวดายังได้มอบทรัพย์สมบัติให้ทั้ง ๒ คนอีกด้วย ช่างกลบกเมื่อเห็นอานุภาพของพระรัตนตรัยและบุญอย่างนั้นแล้ว ก็กลับตัวกลับใจตั้งใจทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนามีได้ขาด เมื่อละจากภพนั้น ทำให้ได้ไปสู่สุคติภูมิ

นี่ก็เป็นความอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้น เพราะใจที่มั่นคงในพระรัตนตรัย ทำให้ได้รับอานิสงส์ใหญ่ ในยามมีทุกข์ท่านก็ช่วยให้พ้นทุกข์ เมื่อสุขแล้วท่านยังช่วยให้เรามีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไปอีก พระรัตนตรัยจึงเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของทุกคน และท่านก็อยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม สิ่งนี้มีอยู่ในตัวอยู่แล้ว เข้าถึงได้เมื่อไร ก็มีความสุข มีความบริสุทธิ์ทัพบทวิเพิ่มมากขึ้น ความรู้แจ้งก็บังเกิดขึ้น จิตใจจะเบิกบานเป็นปกติราวกับผู้นิรทุกข์ จะมีมหากรุณาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

เพราะฉะนั้น เราควรทุ่มเทชีวิตจิตใจในการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ให้เวลาผ่านไปอย่างมีคุณค่า เปี่ยมไปด้วย

ผลแห่งการยึดมั่นในพระรัตนตรัย

๑๐๔

บุญญาบารมี การปฏิบัติธรรมเป็นกรณียกิจที่เราจะต้องทำอย่างแท้จริง เพราะเราเกิดมาเพื่อสร้างบารมีอย่างเดียวจำเป็นต้องนั่งสมาธิให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้ จะได้เกิดคลื่นแห่งความบริสุทธิ์ แผ่ขยายออกไปจากศูนย์กลางกายของเราอย่างนุ่มนวล ไปยังมวลมนุษยชาติ เพื่อกลั่นกาย วาจาใจของสรรพสัตว์ทั้งหลายให้บริสุทธิ์ ให้เกิดกระแสที่ดั่งามและสิ่งที่ดีขึ้นมาในโลก แล้วสันติภาพของโลกที่เราปรารถนา ก็จะได้สมหวัง ดังนั้นให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอ ทุกๆ วัน

